O SĂPTĂMÂNĂ CU PROFESORUL IVĂNESCU ÎNTR-O SESIUNE ŞTIINŢIFICĂ ITINERANTĂ PRIN MARAMUREŞ

MARIA ILIESCU*

Dacă îmi aduc bine aminte, în vara anului 1974, pe când eram profesoară de lingvistică generală şi de filologie romanică la Facultatea de Filologie a Universităţii din Craiova, unde anterior profesase G. Ivănescu, s-a organizat de către Academie, cu sprijinul rectorului Universităţii din Iaşi, Mihai Todosia, o sesiune ştiinţifică itinerantă prin Maramureş, la care au fost invitaţi şi profesori străini. Soţul meu, prof. Vladimir Iliescu, printr-un concurs de împrejurări – despre care nu e cazul să vorbesc aici –, a contribuit la organizarea sesiunii, la care am participat amândoi. Din partea cadrelor didactice ale Universităţii din Iaşi a participat şi Profesorul Ivănescu, însoţit de alţi colegi, ca de exemplu regretatul prof. Vasile Arvinte. Au fost invitaţi şi profesori germani, printre care şi Klaus Heitmann, cel mai bun cunoscător al literaturii şi culturii româneşti din Germania, care ulterior a devenit membru de onoare al Academiei Române.

S-au vizitat frumoasele biserici din lemn şi Cimitirul de la Săpânţa, cu inscripţiile sale umoristice pe morminte. Comunicările sesiunii s-au susţinut în şcolile satelor prin care treceam. Au avut loc cele mai variate discuţii, atât în cadrul sesiunii, cât şi în cadrul vizitelor la autorităţile locale şi chiar în autobuzul în care călătoream.

Am fost de la început adânc impresionată de intervenţiile Profesorului G. Ivănescu, care dezvăluiau întinderea şi profunzimea cunoştiinţelor sale, dincolo de problemele limbii române, principalul său subiect de investigaţie. Era nu numai un bun cunoscător al lingvisticii generale, ci şi un adevărat specialist în ce priveşte limbile slave şi, în general, limbile indo-europene. (De aceea, nu este de mirare că a şi scris o gramatică comparată a acestora.) Impresionantă era nemărginita sa curiozitate ştiinţifică şi dorinţa de a găsi răspunsuri şi soluţii la cele mai diferite şi mai grele probleme. Emitea fără greutate sau reţinere diferite păreri originale, aşteptând parcă să fie contrazis. Nu era nici lipsit de umor, dimpotrivă, gusta şi vorbele de spirit şi calamburile spuse de partenerii conversaţiei.

* Universität Innsbruck, Institut für Romanistik, Innsbruck, Innrain 52, Österreich.

ALIL, t. LIII, 2013, Bucureşti, p. 13–14

BDD-A1153 © 2013 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.77 (2026-11-18 10:58:26 UTC)

După şederea în Maramureş, participanţii acestei reuniuni au petrecut câteva zile la Iaşi, cu vizitele de rigoare ale frumuseţilor locale, iar în şedinţa de încheiere, îmi aduc aminte că prof. Klaus Heitmann – prezentat de prof. G. Ivănescu – a vorbit atât de frumos româneşte, încât unii auditori au crezut că aud un profesor român de la altă universitate.

Independent de scurtele aduceri aminte legate de acea excursie în Maramureş, aş vrea să subliniez un aspect al activităţii ştiinţifice a prof. G. Ivănescu, care cred că până acum nu a fost deloc sau prea puţin amintit: Profesorul nu numai că citea tot ce apărea în bibliografiile vremii despre limba română şi despre limbile romanice, dar ţinea seama şi de ce scriau oamenii tineri, neconsacraţi – cum am fost şi eu în acei ani –, discutând critic ideile lor, subliniind ce i se părea valabil şi arătând, *sine ira et studio*, ceea ce i se părea greşit, după cum se poate vedea din lectura *Istoriei limbii române* care cuprinde, în câteva locuri, şi un dialog implicit, peste ani, privind o serie dintre lucrările mele.

BDD-A1153 © 2013 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.77 (2026-11-18 10:58:26 UTC)